

HET HUIS GODS

- 1 Tim 3: 1 Dit is een getrouw woord; zo iemand tot eens opzieners ambt lust heeft, die begeert een treffelijk werk.
- 2 Een opziener dan moet onberispelijk zijn, éner man vrouw, wakker, matig, eerbaar, gaarne herbergende, bekwaam om te leren'
- 3 Niet genegen tot den wijn, geen smijter, geen vuil-gewinzoeker; maar bescheiden, geen vechter, niet geldgierig.
- 4 Die zijn eigen huis wel regeert, *zijn* kinderen in onderdanigheid houdende, met alle stemmigheid;
- 5 (Want zo iemand zijn eigen huis niet weet te regeren, hoe zal hij voor de Gemeente Gods zorg dragen?)
- 6 Geen nieuweling, opdat hij niet opgeblazen worde, en in het oordeel des duivels valle.
- 7 En hij moet ook een goede getuigenis hebben van degenen, die buiten zijn, opdat hij niet valle in smaadheid, en *in* den strik des duivels.
- 8 De diakenen insgelijks *moeten* eerbaar *zijn*, niet tweetongig, niet die zich tot veel wijns begeven, geen vuil-gewinzoekers;
- 9 Houdende de verborgenheid des geloofs in een rein geweten.
- 10 En dat deze ook eerst beproefd worden, *en* dat zij daarna dienen, zo zij onbestraffelijk zijn.
- 11 De vrouwen insgelijks *moeten* eerbaar *zijn*, geen lasteraarsters, wakker, getrouw in alles.
- 12 Dat de diakenen éner vrouwe mannen zijn, die *hun* kinderen en hun eigen huizen wel regeren.
- 13 Want die wel gediend hebben, verkrijgen zichzelf een goeden opgang, en vele vrijmoedigheid in het geloof, hetwelk is in Christus Jezus.
- 14 Deze dingen schrijf ik u, hopende zeer haast tot u te komen;
- 15 Maar zo ik vertoef, opdat gij moogt weten, hoe men in het huis Gods moet verkeren, hetwelk is de Gemeente des levenden Gods, een pilaar en vastigheid der waarheid.
- 16 En buiten allen twijfel, de verborgenheid der Godzaligheid is groot; Welke is geopenbaard in het blees, is gerechtvaardigd in den Geest, is gezien van de engelen, is gepredikt onder de ehidenen, is geloofd in de wereld, is opgenomen in heerlijkheid.

Volgens Efeze 2 is het huis Gods de woonstede Gods. Een gebouw dat zonder handen gebouwd wordt, een woonstede Gods in de Geest. Dat is de Gemeente des levenden Gods; een pilaar en vastigheid der waarheid.

Er is helemaal geen sprake van een gebouw. Het gaat erom hoe wij ons in de Gemeente en dus onder de gelovigen, gedragen. De Gemeente is niet onze Gemeente, maar de Gemeente Gods. Christus is ook Degene, Die Zijn Gemeente zou bouwen. De Gemeente is Gods akkerwerk en het is Zijn bouwwerk.

Een pilaar is een vastigheid der waarheid. Een pilaar is een opgerichte steen. Dat is een beeld van de opstanding van Christus. Allen die de waarheid aanvaard hebben, worden zelf gebouwd tot levende stenen en toegevoegd aan het huis Gods.

Matt. 16: 18 En Ik zeg u ook, dat gij zijt Petrus, en op deze Petra zal Ik Mijn Gemeente bouwen, en de poorten der hel zullen dezelve niet overweldigen.

Op deze petra = op dit getuigenis.

1Petr. 2: 4 Tot Welken komende, *als tot* een levenden Steen, van de mensen wel verworpen, maar bij God uitverkoren *en* dierbaar;
5 Zo wordt gij ook zelven, als levende stenen, gebouwd *tot* een geestelijk huis, *tot* een heilig priesterdom, om geestelijke offeranden op te offeren, die Gode aangenaam zijn door Jezus Christus.

Die levende Steen is Christus. Op deze petra betekent dus: op dit getuigenis van de levende Steen, van Christus, zou de Gemeente gebouwd worden. Die Gemeente zou niet op Petrus gebouwd worden

Christus is de levende Steen, maar wij zijn ook levende stenen, evenals Petrus.

1Kor. 3: 9 Want wij zijn Gods medearbeiders; Gods akkerwerk, Gods gebouw zijt gij.
10 Naar de genade Gods, die mij gegeven is, heb ik als een wijs bouwmeester het fundament gelegd; en een ander bouwt daarop. Maar een iegelijk zie toe, hoe hij daarop bouwe.
11 Want niemand kan een ander fundament leggen, dan hetgeen gelegd is, hetwelk is Jezus Christus.

De Gemeente wordt gebouwd op het fundament Jezus Christus.

Ef. 2: 19 Zo zijt gij dan niet meer vreemdelingen en bijwoners, maar medeburgers der heiligen, en huisgenoten Gods.
20 Gebouwd op het fundament der apostelen en profeten, waarvan Jezus Christus is de uiterste Hoeksteen;
21 Op Welken het gehele gebouw, bekwamelijk samengevoegd zijnde, opwast tot een heiligen tempel in den Heere;
22 Op Welken ook gij mede gebouwd wordt tot een woonstede Gods in den Geest.

In het Oude Testament komt dezelfde beeldspraak ook voor, maar dan met betrekking tot Israël. Dat betekent dat in het Nieuwe Testament de heidenen daaraan toegevoegd worden.

In het O.T. wordt op twee manieren over een steen gesproken als type van Christus. Die Steen is het fundament, maar ook een Hoofd des hoeks.

Jes. 28: 16 Daarom, alzo zegt de Heere HEERE: Ziet, Ik leg een grondsteen in Sion, een beproefden steen, een kostelijken hoeksteen, die wel vast gegrondvest is; wie gelooft, die zal niet haasten.

Haasten = vluchten, hard weglopen. Wie gelooft, zal die Steen niet verlaten, maar Hem vasthouden en erop bouwen.

Hoeksteen: Christus niet een hoek van het fundament, maar Hij is het Fundament. Bovendien heeft het fundament van een huis doorgaans minstens vier hoekstenen. Als Christus zo'n Hoeksteen zou zijn, dan zouden er nog drie anderen zijn ook. Dat kan dus niet. De Hoeksteen is de topsteen van het hele bouwwerk. In Psalm 118 wordt helemaal niet gesproken over een hoeksteen. Daar staat in vers 22, dat de Steen, Die de bouwlieden verworpen hadden, geworden is tot een Hoofd des Hoeks.

De bouwlieden = Israël.

Hoofd des hoeks = de top.

De vier hoeken van het grondvlak hebben met aardse dingen te maken. Er is één topsteen en die heeft met God en met de geestelijke dingen te maken. De top is de vijfde en daarmee een uitbeelding van het werk van Christus in de aardse dingen.

Bij piramiden ontbreekt de top meestal en op afbeeldingen van een piramide zweeft de top er meestal boven, omdat men weet dat hij er eigenlijk toch zou moeten zijn (zie het wapen van de VS.). De piramide van Cheops heeft geen top en die heeft er ook nooit op gezeten. De bouw was wel voltooid, maar zonder top.

Zo'n bouwwerk stelt de Gemeente voor. Het hoofd is de top en daarmee de uiterste Hoeksteen en voltooiing van het bouwwerk. op aarde is die Top niet te vinden, want Christus is immers in de hemel, zittende aan de rechterhand van God.

- 1 Petr. 2: 6 Daarom is ook vervat in de Schrift: Ziet, Ik leg in Sion een uitersten Hoeksteen, Die uitverkoren *en* dierbaar is; en; Die in Hem geloofd, zal niet beschaamd worden.
- 7 U dan, die gelooft, is Hij dierbaar; maar den ongehoorzamen *wordt gezegd*: De Steen, Die de bouwlieden verworpen hebben, deze is geworden tot een Hoofd des hoeks, en een Steen des aanstoots, en een Rots der ergernis.

De piramide is van oudsher het model van de nieuwe schepping.

"Waar twee of drie in Mijn Naam vergaderd zijn, daar ben Ik in hun midden". Daar woont Hij. Iedere gelovige afzonderlijk is een tempel, maar ook daar waar gelovigen bij elkaar zijn, is er sprake van een tempel. De gehele Gemeente is uiteraard ook een tempel. Wij kennen de Gemeente daarom ook als een eenheid.

De moeilijkheid ontstaat en de verschillende kerkgenootschappen ontstaan, wanneer men probeert de verschillen in de Schrift aan te geven. Die verschillen zijn er niet. Men zoekt ernaar, maar ze zijn er niet.

De Gemeente manifesteert zich wel op verschillende plaatsen.

De Gemeente staat niet onder de controle van de kerkenraad, de synode, of de broederraad. Dat vinden we nergens in de Bijbel. In de Bijbel staat dat de Gemeente onder leiding van het Hoofd staat, namelijk Christus. De Gemeente staat onder leiding van de Geest. Wij zijn door één Geest tot één lichaam gedoopt.

Pneumatocratie = regering door de Geest. De Gemeente wordt geregeerd door het Hoofd en daar ligt tevens de moeilijkheid. We maken ons zorgen of het Hoofd dat ook daadwerkelijk doet. Hij doet dat wel, maar alleen aan degenen die geloven.

- 1 Kor. 12: 12 Want gelijk het lichaam één is, en vele leden heeft, en al de leden van dit ene lichaam, vele zijnde, *maar één* lichaam zijn, alzo ook Christus.
- 13 Want ook wij allen zijn door één Geest tot één lichaam gedoopt; hetzij Joden, hetzij Grieken, hetzij dienstknechten, hetzij vrijen; en wij zijn allen tot één Geest gedrenkt.
- 14 Want ook het lichaam is niet één lid, maar vele *leden*.

Dit betekent dat de Gemeente het lichaam van Christus is. m.a.w. de Gemeente is de christus. In alle leden is dezelfde Geest. Er zijn wel verschillen, maar we hebben allemaal dezelfde Geest. De functie van een lid van het lichaam wordt niet bepaald door andere leden van dat lichaam, maar door het Hoofd, namelijk Christus. De Geest Zelf bestuurt ons.

- Efeze 1: 22 En heeft alle dingen Zijn voeten onderworpen, en heeft Hem der Gemeente gegeven tot een Hoofd boven alle dingen.
- 23 Welke Zijn lichaam is, *en* de vervulling Desgenen, Die alles in allen vervult.

De Gemeente is de vervulling van de Gemeente en andersom. Zie het beeld van de piramide. De topsteen is in zichzelf volmaakt, maar de onderkant niet. Wij zijn in Hem volmaakt. Al wat het lichaam nodig heeft, komt van het Hoofd. Daarom is elke bestuursvorm binnen de Gemeente overbodig.

Er zijn een paar dingen die, qua Schriftplaatsen, weliswaar worden aangehaald om ingrijpende maatregelen in een bepaalde gemeenschap te rechtvaardigen, maar alle maatregelen die we in de Schrift vinden, zijn geen maatregelen die door de Gemeente worden genomen, maar door de leden van die Gemeente.

Een paar dingen die genoemd worden in dit verband: - opzieners
 - ouderlingen
 - diakenen
 - voorgangers
 - voorstaanders.

Opziener	=	episcopos	=	bisschop
Ouderling	=	presbiteros	=	priester
Diaken	=	diaconos	=	diaken.

Dit zijn officiële functies geworden in de kerk, waarbij ook macht wordt toegekend aan de respectieve functies. Nu wordt ook het woord "regeren" in dit verband gebruikt. Men doet die Schriftplaatsen onrecht, door ze zo maar even te noemen. Er staat namelijk bij op welke wijze die regering tot stand zou komen, of uitgeoefend zou worden. Dat zou gebeuren door als een herder toe te zien op de kudde.

Hand 14: 23 En als zij hun in elke Gemeente, met opsteken der handen, ouderlingen verkoren hadden, gebeden hebbende met vasten, bevalen zij hen den Heere, in Welken zij geloofd hadden.

Voordat men een gemeente verliet, verkoos men eerst ouderlingen, door opsteking der handen.

Met opsteking der handen verkiezen = geïrotoneo.

Geiro = hand.
Toneo = uitstrekken.
Heiden = iemand die op de heide woont.
Rijwiel = ding waarop je rijden kunt (een wiel).
Maarschalk = paardenknecht.
Maar = paard; schalk = knecht.

Woorden ontlenen hun betekenis niet aan hun afleiding, hun etymologie. Een heiden is iemand die niet tot het volk van God behoort.
"Opsteken van handen" wordt gebruikt voor het kiezen, een besluit nemen. Dit woord komt verder alleen nog voor in 2 Kor. 8: 19

2 Kor. 8: 19 En dat niet alleen, maar hij is ook van de Gemeenten **verkoren**, om met ons te reizen met deze geve, die van ons bediend wordt tot de heerlijkheid des Heeren Zelfen, en de volvaardigheid uws gemoeds;

De betekenis is eigenlijk dat men iets besloot. Men besloot namelijk dat bepaalde mensen binnen die Gemeenten oudsten waren en niet zouden worden. Men kan dus alleen door andere leden erkend worden.

Titus 1: 5 Om die oorzaak heb ik u te Kreta gelaten, opdat gij, hetgeen *nog* ontbrak, voorts zoudt te recht brengen, en *dat* gij van stad tot stad zoudt ouderlingen stellen, gelijk ik u bevolen heb.

Er ontbraken nog ouderlingen en die moesten dus aangesteld worden. Hoe gebeurde dat dan? Door ze op te voeden. Ze moesten van kind naar volwassene opgroeien. Een oudste aanstellen duurt niet zo lang. Dat had Paulus zelf ook wel kunnen doen. Hij bleef doorgaans lang genoeg op een plek om dat zelf te kunnen. Toch konden die zaken niet even snel administratief geregeld worden, want dat kostte tijd. Een ouderling en een opziener is hetzelfde. Er waren daar geen geschikte ouderlingen en die moesten dus opgeleid worden. Dat gebeurde ook in Hand. 14. Daar waren ze er kennelijk wel, maar dat moest vastgesteld worden.

Een oudste is een herder. Er is geen verschil tussen een herder, leraar, of ouderling. Het gaat om de bediening van de geestelijke dingen en het dragen van geestelijke verantwoordelijkheid in de Gemeente.

"Opzicht hebben" is een taak van de opziener. De herder weidt zijn schapen.

1 Petr. 5: 1 De ouderlingen, die onder u zijn, vermaan ik, die een medeouderling, en getuige des lijdens van Christus ben, en deelachtig der heerlijkheid, die geopenbaard zal worden;
2 Weidt de kudde Gods, die onder u is, hebbende opzicht *daarover*, niet uit bedwang, maar gewilliglijk; noch om vuil gewin, maar met een volvaardig gemoed;
3 Noch als heerschappij voerende over het erfdeel *des Heeren*, maar *als* voorbeelden der kudde geworden zijnde.

De herder wordt gezien als het belangrijkste schaap. Hij is het voorbeeld. Het voorste schaap is de belhamel en daarvóór gaat de herder.

Hand. 20: 28 Zo hebt dan acht op uzelf, en op de gehele kudde, over dewelke u de Heilige Geest tot opziens gesteld heeft, om de Gemeente Gods te weiden, welke Hij verkregen heeft door Zijn eigen bloed.

Het gaat hier over de ouderlingen die Paulus samengeroepen heeft. Paulus is drie jaar in Efeze geweest en laat het nu aan de ouderlingen over.

De oudsten hebben een roeping met betrekking tot de geestelijke dingen. Diakenen dienen de aardse dingen, niet alleen de armenzorg.

1 Tim. 3: 9 Houdende de verborgenheid des geloofs in een rein geweten.

De diakenen behoren ook te weten dat zij leven onder het verzoeningswerk van de Heere Jezus Christus. Dus niet onder de wet, maar onder de genade. "Verborgenheid des geloofs": wij leven in de bedeling van de verborgenheid en leven onder de heerschappij van de genade. Het leven van de gelovige is verborgen met Christus bij God.

Die belangrijke waarheid is zo weinig bekend. Die waarheid wordt in 1 Kor. 2 en 3 en Hebr. 5 aangeduid als vaste spijs. Een ouderling behoort niet meer onder de melk te zijn.

Hebr. 5: 12 Want gij, daar gij leraars behoortet te zijn vanwege den tijd, hebt wederom van node, dat men u lere, welke de eerste beginselen zijn der woorden Gods; en gij zijt geworden, *als* die melk van node hebben, en niet vaste spijs.

Jonge gelovigen in Christus drinken melk en daar moeten ze zeer begerig naar zijn, maar zij die opgroeien, moeten zeer begerig zijn naar de vaste spijs. Zij moeten leren hoe het zit met de Gemeente die getrokken is uit deze wereld en verborgen is bij God en daar een verborgen positie heeft achter het voorhangsel, in het binnenst heiligdom. Dat is de verborgenheid en daar leeft men onder de heerschappij van de genade. Als je dat niet weet, ben je niet in staat om op adequate wijze voor te gaan, want dat hoort een herder te doen die de kudde weidt. Het is de belangrijkste eis die aan een herder gesteld zou moeten worden, namelijk dat hij houdt de verborgenheden des geloofs in een rein geweten.

Een herder heeft niet tot taak de kudde bij elkaar te houden, want daar zijn honden voor. Een hond is een type van een heiden. De vijand houdt de kudde bij elkaar.

Dat beeld is ontleend aan Israël, die de kudde is. Als Israël afdwaalde, stuurde de Heer de vijand, zoals bijv. de Filistijnen of Amalekieten, op hen af, om ze terug te brengen tot de Heer. De herder is dus niet degene die de kudde bij elkaar houdt, maar eventueel wel degene die de hond stuurt, maar doorgaans kent de hond zijn functie aardig goed. De herder is degene die zijn kudde voorgaat naar grazige weiden. Als je ze alleen maar bij elkaar houdt op steenachtige grond, dan heb je niets aan die kudde. Ze moeten gebracht worden naar grazige weiden. Daar kijkt de herder toe.

De Gemeente heeft als collectieve taak de opbouw van de Gemeente. Niet alleen in kwantitatieve, maar ook in kwalitatieve zin. De taak tot evangelisatie ligt bij enkele individuele gelovigen, die zich daartoe geroepen voelen. De verantwoordelijkheid ligt bij de

personen in kwestie. Zij zijn dan ook geen verantwoording verschuldigd aan de Gemeente, maar aan Christus.

God heeft de gelovigen gaven gegeven met een bepaald doel, namelijk tot opbouw van de Gemeente.

- Efeze 4: 12 Tot de volmaking der heiligen, tot het werk der bediening, tot opbouw van des lichaams van Christus;
- 13 Totdat wij allen zullen komen tot de eenheid des geloofs en der kennis van den Zoon Gods, tot een volkomen man, tot de mate van de grootte der volheid van Christus;
- 14 Opdat wij niet meer kinderen zouden zijn, die als de vloed bewogen en omgevoerd worden met allen wind der leer, door de bedriegerij der mensen, door arglistigheid, om listiglijk tot dwaling te brengen;
- 15 Maar de waarheid betrachtende in liefde, alleszins zouden opwassen in Hem, Die het Hoofd is, *namelijk* Christus;
- 16 Uit Welken het gehele lichaam bekwamelijk samengevoegd en samen vast gemaakt zijnde, door alle voegselen der toebrengring, naar de werking van een iegelijk deel in *zijn* maat, den wasdom des lichaams bekomt, tot zijns zelfs opbouw in de liefde.

"Gaaf tot de mieren, gij luiaard. Ziet haar wegen en wordt wijs". De spreuken hebben te maken met de verborgenheden van het Koninkrijk der hemelen. De samenleving van de mieren komt volstrekt overeen met de huishouding van de gelovigen. Met het huis Gods dus. Als een mierenhoop te groot wordt, dan scheiden ze zich af. Ze zijn allemaal bezig met het verzamelen van voedsel. Ze doen dat allemaal, maar niet gemeenschappelijk. Ieder voor zich. Ze komen elkaar wel tegen en begroeten elkaar. Er is geen sprake van samenwerking en hindernissen gaan ze uit de weg. Gaaf er één dood, dan laten ze die rustig liggen. Er is geen paniek, men kijkt er niet naar om.

Elke gelovige draagt persoonlijk verantwoording voor God, in de eerste plaats voor zijn eigen leven. Hoe hij zijn pond beheert heeft en zijn gaven gebruikt. Het gaaf om je persoonlijke roeping.

Het woord "diaken" komt drie maal voor in het Nieuwe Testament, maar het Griekse woord "diaconos" komt wel 1000 keer voor. In de meeste gevallen wordt het dan vertaald met "dienstknecht".

"Doulos" = slaaf en spreekt over de verhouding tussen de slaaf en zijn heer. "Diaconos" spreekt over de verhouding tussen de dienstknecht en zijn werk.

Diaconos = dienaar = 30 keer

Diaconia = bediening = 33 keer

Diaconeo = dienen = 37 keer.

Als er in de S.V. "dienstknecht" staat, dan is het meestal "doulos". Bij "dienaar" is het meestal "diaconos".

In Hand. 6 worden er helemaal geen diakenen aangesteld. Het heeft te maken met het aardse werk, om het geestelijke werk doorgang te kunnen laten vinden.

De Bijbel verbiedt nergens de organisatie van de Gemeente, maar het wordt ook nergens aanbevolen. De Gemeente is geen organisatie, maar een organisme. Daar, waar het Woord van God komt, daar ontstaan Gemeenten. Het Woord van God is het enige Woord waardoor

we met elkaar verbonden zijn. We zijn het niet altijd met elkaar eens. Als het Woord van God scheiding maakt, dan gebeurt dat, doordat het wegsnijdt dat wat er niet bij hoort (Hebr. 4).

Geest is de aanduiding voor de nieuwe mens, dat wat uit God geboren is. Ziel is de aanduiding van de oude mens. Het Woord van God maakt scheiding tussen oude en nieuwe mens. Iemand die zich blijft richten op het vlees, wordt vanzelf een keer afgesneden van het Woord van God. Die verdwijnt. Die mensen hoeft je er niet uit te zetten, want zij gaan vanzelf wel weg. Het Woord van God scheidt Zich af van mensen die niet verder wensen te geloven.

Wij die sterk zijn, zijn schuldig de zwakheden van de zwakken te dragen. We lopen dan misschien hard, maar het is zoveel mogelijk de bedoeling dat we de zwakken ook meenemen. Het is ook niet de bedoeling dat we ons door hen laten tegenhouden. We zouden juist gebouwd worden in het geloof. Als mensen niet willen, dan houdt het gewoon op. Wat overblijft is één.

1 Kor. 11: 18 Want eerstelijk, als gij samenkomt in de Gemeente, zo hoor ik dat er scheuringen zijn onder u; en ik geloof het ten dele;
19 Want er moeten ook ketterijen onder u zijn, opdat degenen, die oprecht zijn, openbaar mogen worden onder u.

Als er tegenstand komt, dan moet je je beter funderen, om je zienswijze te kunnen beargumenteren. Wat je overhoudt, zijn gefundeerde gelovigen (het gelovig overblijfsel).

Wij zijn niet leden van het lichaam van Christus, omdat wij samenkomen, maar we komen samen omdat we leden zijn van het lichaam van Christus. Een bijeenkomst van gelovigen is een uitdrukking van het lichaam van Christus, maar het lichaam van Christus is niet afhankelijk van de samenkomsten. Daarom wordt er in de Bijbel ook zo weinig aandacht geschonken aan de bijeenkomsten.

Hebr. 10: 25 En laat ons onze onderlinge bijeenkomst niet nalaten, gelijk sommigen de gewoonte hebben, maar *elkander* vermanen; en *dat* zoveel te meer, als gij ziet, dat de dag nadert.

Episynagoge = onderlinge bijeenkomst. Dat woord wordt twee keer in de Bijbel genoemd. verder staat het alleen nog in 2 Thess. 2: 1

2 Thess. 2: 1 En wij bidden u, broeders, door de toekomst van onzen Heere Jezus Christus, en onze toevergadering tot Hem.

Hier wordt gesproken over de opname van de Gemeente. Het gaat over de parousia van Christus. Zolang de Gemeente nog op aarde is, kan de mens der zonde niet openbaar worden (vers 3). En pas als de mens der zonde openbaar wordt, kan de dag des Heeren aanbreken.

Als Paulus iets negatiefs zegt, is dat bijna altijd nadat hij eerst iets positiefs heeft gezegd. In Hebr. 10: 19 - 14 wordt ons gezegd wat we wel moeten doen, namelijk dat we met vrijmoedigheid zouden ingaan in het heiligdom, op een verse en levende weg, welke Hij ons ingewijd heeft door het voorhangsel, dat is door Zijn vlees.

In vers 25 wordt het op een negatieve manier gezegd. De onderlinge bijeenkomst is dus het naderen tot de troon der genade. Iemand die die onderlinge bijeenkomst nalaat, is in feite voor eeuwig verloren.

De opstanding van Christus gebeurde op de dag na de sabbat. Dat is de achtste dag. De "acht" is een beeld van de nieuwe schepping en dat is wat de opstanding uit de dood ook voorstelt. De 8 = de 2 tot de 3e macht. De achtste dag is de dag die onder gelovigen in ere gehouden wordt.

De Heer verscheen in de opperzaal aan Zijn discipelen, want daar waren ze bijeen. Sindsdien is het kennelijk zo dat de gelovigen bijeenkwamen op de eerste dag der week, als een herinnering aan de opstanding van Christus. Helaas staat dat nergens in de Bijbel. Uit het getuigenis van de eerste kerkvaders blijkt wel dat ze samenkwamen op de eerste dag van de week. Ze gedenken daarbij niet alleen de opstanding van Christus, maar ook de opstanding van de gelovigen met Christus. Dat symboliseert dus het begin van een nieuwe schepping. Dit is niet iets van na het concilie van Nicéa, maar al vanaf de tweede eeuw na Christus. Justinus de Martelaar (135) : de gelovigen vierden op de zondag de opstanding van Christus. Aan het eind van de bijeenkomst vierden zij het heilig avondmaal.

Hand. 2: 1 En als de dag van het Pinksterfeest vervuld werd, waren zij allen eendrachtelijk bijeen.

Volgen de Schrift valt het Pinksterfeest op zondag. Het Wekenfeest (Pinksteren) werd gevierd 7 weken, of eigenlijk 50 dagen na het offeren van de eerstelingengarf. Dat werd gedaan op de dag na de sabbat, gedurende de 7 dagen van het feest van Ongezuurde broden.

In de eerste maand van het jaar, in de maand nissan, werd het feest van de Ongezuurde broden gevierd (15 - 21 nissan). Daar zit ergens een sabbat in. Op de dag na die sabbat moest de eerstelingengarf geofferd worden. In de dagen van de Heere Jezus was dat dus op de dag van Zijn opstanding.

Zeven weken daarna, weer op de dag na de sabbat, is het Wekenfeest. Zo waren de discipelen in Hand. 2: 1 bijeen op de eerste dag der week. Op de achtste dag daarna (na de opstanding), dus ook op een zondag, waren ze ook bijeen. Bij die gelegenheid was Thomas er ook bij.

Hand. 20: 7 En op den eersten *dag* der week, als de discipelen bijeengekomen waren om brood te breken, handelde Paulus met hen, zullende des anderen daags verreizen; en hij strekte *zijne* rede uit tot den middernacht.

8 En er waren vele lichten in de opperzaal waar zij vergaderd waren.

Men was op de eerste dag der week bijeen en ze braken het brood. Er staat nergens dat het verplicht was om op zondag een samenkomst te beleggen. Er staat wel dat het gebeurde.

1 Kor. 16: 2 Op elken eersten *dag* der week, legge een iegelijk van u *iets* bij zichzelf weg, vergaderende een schat, naardat hij welvaren verkregen heeft; opdat de verzamelingen alsdan niet *eerst* geschieden, wanneer ik gekomen zal zijn.

Alleen uit deze tekst zou je op kunnen maken dat men elke zondag bij elkaar kwam. Men kwam op de zondag bijeen ter herinnering aan de opstanding van Christus. De Gemeente dankt zijn ontstaan aan de opstanding van Christus. Daar ligt het fundament, niet bij Zijn lijden en sterven.

1 Kor. 15: 17 En indien Christus niet opgewekt is, zo is uw geloof tevergeefs, zo zijt gij nog in uw zonden.

Onze zonden zijn vergeven omdat Hij leed en stierf, maar het lijden en sterven van iemand is voor een ander nog nooit tot kracht geweest. Alleen de kracht van een ander kan voor ons ook kracht zijn en het is de kracht van de opstanding die in ons werkt.

De zondag is niet de Dag des Heeren. Dat is misschien de sabbat, maar ook dat staat nergens expliciet in de Bijbel. Je kunt het er hoogstens uit afleiden: "Gij zult den HEERE uw sabbatten vieren". De Dag des Heeren slaat op de periode dat de Heere Jezus Christus rechtstreeks over deze aarde zal regeren. Dat is gedurende de zevende bedeling. De sabbat is daar een type van. Het is de periode waarin de satan gebonden is. De zondag is juist een type van de nieuwe schepping.

The Day of the Lord = 1000 jarig Rijk
The Lords' Day = zondag.

Openb. 1: 10 En ik was in den geest op den dag des Heeren; en ik hoorde achter mij een grote stem, als van een bazuin,

Hier staat 'the Lords' day', maar het maakt verder niet uit op welke dag Johannes zijn visioenen kreeg. De visioenen van Johannes gaan juist over de Dag des Heeren, over de oprichting van het Messiaanse Rijk op aarde. Als er dus staat: "the Lords' day", dan ligt het meer voor de hand dat het op de sabbat was. De profetieën gaan dan ook over de zevende bedeling.

De gelovigen komen bij elkaar om wat te doen:

- 1 samen zingen
door te zingen, wordt de eenheid uitgedrukt
- 2 Bijbelstudie
onderwijs in de Schrift. Dat is het belangrijkste.
- 3 Gebed
meestal aan het eind.
- 4 Brood breken.
men volhardde daarin. Daaruit mag men afleiden dat het vaker dan één maal per jaar gebeurde. Wij weten niet, hoe vaak dan wel.

Op welke manier deze dingen gebeurden, staat nergens. De enige Schriftplaats die aangehaald kan worden in verband met de indeling van de samenkomsten, is 1 Kor. 14. Daar staat alleen dat als het Woord verkondigd wordt, dat niet in tongen moet gebeuren, maar met klare taal. Alles zou met orde geschieden; dus niet door elkaar praten. Als er meer sprekers zijn, dan spreekt men niet door elkaar.

1 Kor. 14: 26 Wat is het dan, broeders? Wanneer gij samenkomt, een iegelijk van u, heeft hij een psalm, heeft hij een leer, heeft hij een taal, heeft hij een openbaring, heeft hij een uitlegging; laat alle dingen geschieden tot stichting;
29 En dat twee of drie profeten spreken, en dat de anderen oordelen.

Het gaat erom dat alles met orde gebeurt. Het hangt van de omstandigheden af of er iets geregeld moet worden of niet.

Er staat ook nergens dat de Heilige Geest de leiding over de samenkomst heeft. Dat kan natuurlijk wel, maar het staat nergens. het enige dat men gezamenlijk kan doen, is eten, want dat drukt gemeenschap uit. Uiteraard ook zingen en luisteren.